

РЕШЕНИЕ

№ 6737

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7674** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Й. Б. И. в качеството ѝ на законен наследник на задължено лице Б. Ц. И. срещу Решение № ПИ-2434/13.07.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на Й. И. срещу Разпореждане по молба за давност с изх. № С220022-137-0008388/01.09.2022 г. и Разпореждане по молба за давност с изх. №С220023-137-0004104/10.05.2023 г., и двете издадени от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че решението и потвърдените с него разпореждане са незаконосъобразни и неправилни. Посочено се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за изтекла давност, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в актовете на публичния изпълнител мотиви. Инвокирани са доводи, че в случая наистина съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, давностните срокове спират да текат, но това е станало само за два месеца и в случая, давността е изтекла на 30.11.2022 г.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено

място], представляван от юрисконсулт И., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело /ИД/ №22150035709/2015 г. срещу Б. Ц. И., на основание установени и изискуеми публични вземания, установени с Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2011 г. - 31.12.2011 г., Декларация по ЗДЦФЛ за периода 01.01.2016 г.-31.12.2016 г., Декларация обр. 6 /ДОО, УПФ/ за периода 01.01.2007 г.- 31.12.2007 г., Декларация обр. 6 /ЗО/ за периода 01.01.2009 г.-23.12.2015 г., Декларация обр. 6 /ЗО/ за периода 08.05.2008 г.-31.12.2008 г., Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2008 г.-31.12.2008 г., Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2010 г.-31.12.2010 г., Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2009 г., Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2015 г.-31.12.2015 г., Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2014 г.- 31.12.2014 г., Декларация обр. 6 /ДОО, ЗО, УПФ/ за периода 01.01.2006 г.-31.12.2006 г. и Декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2012 г. - 31.12.2012 г. Общият размер на задълженията към момента на образуването ИД е бил в размер на 7 360,20 лв., от които 3 707,93 лв. главница и 3 652,27 лв. лихва. До длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение № 0170022-048-0191898/28.11.2017 г., получено от Й. Б. И. - в качеството ѝ на законен наследник на Б. Ц. И. на 23.06.2023 г., видно от обратна разписка за връчване на документи.

Във връзка с образуването срещу Б. Ц. И. ИД № 22150035709/2015 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения, по изпълнителното дело е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С170022-022-0076005/28.11.2017 г., като със същото е наложен запор върху МПС, собственост на Б. Ц. И. с ЕГН [ЕГН], представляващо Товарен автомобил марка I., модел 35 Ц 13, рег. [рег.номер на МПС], рама №ZCFC3591005251894, двигател №2982295, год. на производство 2000 г. с балансова стойност 0,00 лв. Документът е връчен на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка. Във връзка с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0076005/28.11.2017 г., публичният изпълнител е изпратил Запорно съобщение на осн. чл. 201, ал. 3 от ДОПК до СДВР с изх. № С170022-122-0015344/28.11.2017 г., като е наложен запор на 01.12.2017 г., видно от отговор от СДВР, отдел Пътна полиция, както и Запорно съобщение на осн. чл. 26, ал. 3, т.1 от 303 до ЦРОЗ с изх. №С170022-109-0072687/28.11.2017 г., като запорът е вписан на 29.10.2021 г., видно от потвърждение за вписване от ЦРОЗ.

Във връзка с установени обстоятелства за прекратяване на производството по принудително събиране на публични вземания от публичен изпълнител е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгл. 225 от ДОПК. с изх. № С180022-035-0168520/12.01.2018 г., с което е прекратено производството по ИД № 22150035709/2015 г. по отношение на изпълнителни титули посочени подробно в същото. Отново във връзка с извършена

проверка и установени обстоятелства за прекратяване на производството по принудително събиране на публични вземания са издадени и Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгл. 225 от ДОПК. с изх. № С190022-035-00192069/11.01.2019 г. и разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгл. 225 от ДОПК. с изх. №С200022-035-0147386/10.01.2020 г., с които отново е прекратено частично производството по принудително изпълнение на вземания по изпълнителни титули посочени подробно в същите. Цитираните разпореждания са връчени на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи. На 06.04.2020 г. на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК във връзка с посоченото изпълнително дело и допълнително установени публични вземания е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №0200022-105-0101841/06.04.2020 г. от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което са присъединени вземания представляващи: задължения по подадени от лицето Данъчна декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2018 г.- 31.12.2018 г. и Данъчна декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г., в общ размер на 450,72 лв., от които 393,00 лв. главница и 57,72 лв. лихва. Разпореждане за присъединяване с изх. № С200022-105-0101841/06.04.2020 г. е връчено на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи.

Издадено е и Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгл. 225 от ДОПК. с изх. №С210022-035-0175801/02.03.2021 г., с което е прекратено производството по отношение на изпълнителни титули посочени подробно в същото, връчено на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи. Отново във връзка с допълнително установени публични вземания е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С210022-105-0307672/08.09.2021 г., с което към образуваното ИД е присъединено вземане представляващо: Глоба по Ф. на СО от 20.02.2020 г. в размер на 20,00 лв. нелихвоносно вземане, връчено на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи. На 30.08.2022 г., от Б. Ц. И. с ЕГН [ЕГН] е постъпило възражение с вх. № С220022-000-0406691/30.08.2022 г., в което лицето е изложило доводи за недължимост поради изтекла погасителна давност на задължения по ИД № 22150035709/2015 г., посочени подробно в същото (главница и лихви).

След като го е разгледал и преценил неговата основателност, публичният изпълнител е издал Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. № С220022-137-0008388/01.09.2022 г., с което е отказано прекратяването на производството по изпълнителното дело по изпълнителни титули: декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2014 г.-31.12.2014 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2011 г.-31.12.2011 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2015 г.-31.12.2015г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2016 г.-31.12.2016 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2017 г.-31.12.2017 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г., връчено на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи.

На 02.05.2023 г. в ТД на НАП С., отново е постъпило Възражение за изтекла погасителна давност от Б. Ц. И. с ЕГН [ЕГН] с вх. №С230022-000-0216707/02.05.2023 г., в което лицето отново моли за погасяване по давност на описаните в него публични

задължения. Във връзка с подаденото Възражение за изтекла погасителна давност с вх. № 0230022-000-0216707/02.05.2023 г., старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., след като го е разгледал и е преценил неговата основателност, е издал Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. №С230022-137-0004104/10.05.2023 г., с което е отказано прекратяването на производството по изпълнителното дело по изпълнителни титули: декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2014 г.-31.12.2014 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2015 г.-31.12.2015 г., декларация по ЗДДФЛ за периода 01.01.2016 г.- 31.12.2016 г., връчено на Й. Б. И. на 23.06.2023 г., видно от върната обратна разписка за връчване на документи.

На 29.06.2023 г. от Й. Б. И., в качеството ѝ на законен наследник на задължено лице Б. Ц. И. е постъпила жалба с вх. №59-00-437/29.06.2023 г. срещу Разпореждане по молба за давност с изх. №С220022-137-0008388/01.09.2022 г. и Разпореждане по молба за давност с изх. №С220023-137-0004104/10.05.2023 г., и двете издадени от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., която е разглеждана понастоящем. В нея отново се твърди недължимост поради изтекла погасителна давност на посочените в жалбата публични задължения по образуваното срещу лицето ИД №22150035709/2015 г.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел изложените в жалбата доводи и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПИ-243/13.07.2023 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на пълномощника на жалбоподателя, чрез изпращането му по пощата на 19.07.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.07.2023 г. (вх. № 59-00-437), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разглеждана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Решение № ПИ-243/13.07.2023 г. е издадено от компетентен орган. Е. Н. е изпълнявал длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място] към момента на издаване на оспореното решение.

Страните не спорят, че за 2011 г., 2012 г., 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2017 г. Б. Ц. И. е има непогасени публични задължения, възникнали на основание подадени и описани по-горе декларации.

Спорният момент е дали тези задължения са били погасени по давност.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, първите задълженията за 2011 г., установени по реда на ЗДДФЛ, е следвало да се платят най-късно през 2012 г., поради което началната дата, от която започва да тече давността е 01.01.2013 г. и същата изтича на 31.12.2017 г. Давността, по отношение на задълженията за 2012 г. изтича на

31.12.2018 г. Давността, по отношение на задълженията за 2014 г. изтича на
31.12.2020 г. Давността, по отношение на задълженията за 2015 г. изтича на
31.12.2021 г. Давността, по отношение на задълженията за 2016 г. изтича на
31.12.2022 г. Давността, по отношение на задълженията за 2017 г. изтича на
31.12.2023 г.

За да постановят своите актове публичният изпълнител и Директора на ТД на НАП, [населено място] са се позовали на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С170022-022-0076005/28.11.2017 г., с което е наложен заповор на МПС, собственост на задълженото лице, а именно марка I., модел 35 Ц 13, рег. [рег.номер на МПС] , рама № ZCFC3591005251894, двигател № 2982295, год. на производство 2000 г. Във връзка с издаденото ПНОМ е изпратено е заповорно съобщение до Столична дирекция на вътрешните работи и до ЦРОЗ. От отдел „Пътна полиция” – СДВР е постъпил отговор, че заповорът върху лекия автомобил е наложен на 01.12.2017 г.

В тази връзка по силата на чл. 172, ал. 2, т. 5 от ДОПК, според органите по приходите, с налагането на обезпечителните мерки давността е спряла и следва да се приложи общия 10-годишен давностен срок, който към момента на постановяване на оспорените актове не е изтекъл.

По силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

Съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Предвиденото от законодателя в тази разпоредба разрешение на въпроса, как започват и се осъществяват действията, свързани с принудителното изпълнение върху движими вещи, собственост на длъжника, е ясно и не се нуждае от допълнително тълкуване.

В настоящия спор е установено, че след образуването на изпълнително дело № 22150035709/2015 г. срещу Б. Ц. И. в правомощията на органите по приходите е било да изберат начина, по който да се съберат вземанията. Същият е притежавал движима вещь – товарен автомобил към 2017 г., поради което съвсем правомерно върху него са наложени обезпечителни мерки - заповор, за да може в последствие същият да бъде евентуално изнесен на публична продажба, със средствата, от която да се погасят публичните задължения. На СДВР е било изпратено заповорно съобщение за налагане на заповор, върху притежавания от И. товарен автомобил и е бил уведомен и ЦРОЗ.

В случая, с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0076005/28.11.2017 г. давността е била спряна на основание чл. 172, ал. 2, т. 5 от ДОПК, т.е. неприложима е разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника.

Спирането и прекъсването на давността е регламентирано в чл. 172, ал. 1-3 от ДОПК и се свързва винаги с настъпването на определени обстоятелства, описани в закона.

Давностният срок спира да тече, при възникване на даден факт (чл. 172, ал. 1 от

ДОПК) и докато трае този факт, действието на давностния срок не се зачита. С отпадането на възникналия факт, срокът отново продължава да тече. Давността изтича, като се сумира срока от преди настъпването на обстоятелството, спряло давността и срока, продължил да тече след отпадането на обстоятелството. Т.е. спирането на давността предполага възникването на определено събитие или обстоятелство, до началото на което давността е текла и след преустановяването на което, тя продължава да тече.

Прекъсването на давността представлява едно по-радикално действащо върху погасителната давност обстоятелство. Според чл. 171, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност. Прекъсването на давността винаги се свързва с настъпването на такива юридически факти – най-често действия, предприети от страна на кредитора, които показват неговата ясна и недвусмислена воля за събирането на вземанията му.

В разглеждания казус очевидно се касае за спиране на давността, настъпило по силата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК – наложени са обезпечителни мерки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0076005/28.11.2017 г.

По-горе беше прецизно описан реда за броене на давностните срокове, съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се приеме, че към датата на издаване на ПНОМ изх. № С170022-022-0076005/28.11.2017 г., давността не е била изтекла по отношение на нито едно от задълженията, за които това се претендира. В тази връзка съдът намира за правилно становището на органите по приходите, че следва да се приложи абсолютния давностен срок от 10 години, съгласно ал. 2 на цитираната разпоредба.

Както беше посочено, по отношение на задълженията за 2011 г. установени с декларация по ЗДДФЛ от 24.04.2012 г., давностния срок започва да тече от 01.01.2013 г., поради което абсолютния давностен срок е изтекъл на 31.12.2022 г. Дори ако се приеме, че същият е бил удължен с два месеца съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, той следва да се счита за изтекъл в края на месец февруари 2023 г.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] и едно от потвърдените с него разпореждания са частично незаконосъобразни и следва да бъдат отменени, като преписката се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне и постановяване на разпореждане, с което да отпише поради изтекла давност, публичните задължения на Б. Ц. И. за 2011 г. В останалата част жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че пълномощникът на ответника е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 и ал. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. Б. И. в качеството ѝ на законен наследник на задължено лице Б. Ц. И. Решение № ПИ-2434/13.07.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], в частта, с което е оставена без уважение жалбата на Й. И. срещу Разпореждане по молба за давност с изх. № С220022-137-0008388/01.09.2022 г., издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в частта, в която не е прекратено, поради изтичане на погасителна давност събирането на задължения на И. по ЗДДФЛ по декларация от 24.04.2012 г.

ВРЪЩА преписката на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], за постановяване на ново разпореждане, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Б. И. в качеството ѝ на законен наследник на задължено лице Б. Ц. И. Решение № ПИ-2434/13.07.2022 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на Й. И. срещу Разпореждане по молба за давност с изх. № С220022-137-0008388/01.09.2022 г. и Разпореждане по молба за давност с изх. №С220023-137-0004104/10.05.2023 г., и двете издадени от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в останалата оспорена част.

ОСЪЖДА Й. Б. И. с ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на законен наследник на задължено лице Б. Ц. И. да заплати на Националната Агенция за Приходите, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.